

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 28.233 van 29 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen
ten kantore van X

woonplaats:

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 maart 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 29 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 12 november 2008 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Na vergelijking van de vingerafdrukken blijkt verzoeker reeds geregistreerd te zijn in Griekenland.

1.2. Op 19 november 2008 richten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Griekse autoriteiten bij toepassing van artikel 10, § 1, van de Europese Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003, tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt

ingediend.

1.3. Op 25 februari 2009 verklaart Griekenland zich uitdrukkelijk akkoord tot overname van verzoeker.

1.4. Nadat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid schriftelijke garanties had verkregen vanwege de Griekse autoriteiten dat verzoeker in de mogelijkheid zou gesteld worden om een asielverzoek in te dienen in Griekenland, wordt, op 2 maart 2009, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Griekse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art.10§1 van de Europese Verordening (EG) 343/2003. Betrokkene heeft op illegale wijze de grens overschreden met Griekenland, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste documenten, en de Griekse overheid heeft op datum van 25/02/2009 ingestemd met de vraag tot overname van bovengenoemde persoon. Uit het Eurodacverslag van 13/11/2008 blijkt dat betrokkene op illegale wijze het Dublingebied via Griekenland is binnengekomen. Betrokkene verklaart dat hij een paar maanden geleden uit Afghanistan is vertrokken en dat hij via Iran en Turkije in Griekenland was terechtgekomen. Hij zou er een aantal weken hebben verbleven. Op 24/08/2008 werd betrokkene er tegengehouden en werden zijn vingerafdrukken genomen. Betrokkene heeft Griekenland vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar hij op 12/11/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken. Op 27/11/2008 werd een overnameverzoek op basis van art. 10§1 van de Dublin Verordening aan de Griekse autoriteiten verstuurd. Op 25/02/2009 heeft Griekenland zijn expliciet akkoord gegeven tot overname van bovenvermeld persoon. De Griekse autoriteiten bevestigen echter uitdrukkelijk dat betrokkene een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer in Griekenland. Griekenland heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Griekse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Griekenland hem zal repatriëren en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De Griekse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. De Griekse autoriteiten hebben de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimum normen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht omgezet. Er is geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd zou zijn. Daarnaast moet worden vastgesteld dat Griekenland, een Europese lidstaat die bovendien ook de Conventie van Genève heeft ondertekend, expliciet heeft bevestigd dat betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat het de keuze van de smokkelaar was om hem naar België te brengen. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of elders in Europa. Wat de gezondheidstoestand van betrokkene betreft, verklaart betrokkene dat hij gezond is. Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. Bijgevolg moet betrokkene het

grondgebied van het Rijk verlaten en zal hij overgedragen worden aan de bevoegde Griekse autoriteiten. (2)"

Dit is de bestreden beslissing.

Op 3 maart 2009 dient verzoeker een vordering in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de uitvoering van de bestreden beslissing te schorsen.

Bij arrest gekend onder nummer 24.185 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering die werd ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van huidige bestreden beslissing te vorderen.

2. Ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen het bevel

2.1. Ambtshalve voert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter terechtzitting de exceptie van onontvankelijkheid aan wegens gebrek aan belang. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 maart 2009 onder escorte het land heeft verlaten.

2.1.1. Verzoeker stelt dat hij nog wel belang heeft en zijn asielaanvraag in België behandeld wenst te zien omwille van de gebrekkige behandeling van asielaanvragen in Griekenland.

2.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. De verzoekende partij getuigt van het rechtens vereiste belang indien de eventueel tussen te komen vernietiging van de bestreden beslissing haar een direct en persoonlijk voordeel verschaft.

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verzoekende partij dat verzoeker gerepatrieerd werd en heden in Griekenland verblijft. De verwerende partij betwist dit niet. De verzoekende partij heeft dus gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg ontbeert de verzoekende partij het vereiste belang bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tot nietigverklaring, in zoverre dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, is onontvankelijk (RvS nr. 89.042, 20 juli 2000).

3. Rechtspleging

In de mate dat uit het verzoekschrift, pagina 1, dient afgeleid te worden dat verzoeker de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vordert van de bestreden beslissing is deze vordering onontvankelijk nu bij arrest gekend onder nummer 24.185 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze vordering verwierp en toont verzoeker evenmin belang nu hij gerepatrieerd werd.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de *"schending van artikel 3 E.V.R.M., schending van hetzij substantiële schending van art. 3§2 en 15 Verordening 343/2003 van 18 februari 2008 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (afgekort: Dublin II Verordening), schending van hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en een overschrijding of afwending van macht, onder meer een*

schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet” aan.

Hij betwist dat hij in Griekenland de mogelijkheid heeft om een asielaanvraag in te dienen en dat deze zal behandeld worden, ondanks het uitdrukkelijk akkoord van de Griekse autoriteiten en de gedane omzetting van de internationale wetgeving in de nationale Griekse wetgeving tijdens de zomermaanden van 2008. Hij verwijst naar rapporten waaronder berichtgeving van Griekse advocaten, van Human Rights Watch, van Thomas Hammarberg en naar schorsingsbeslissingen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM). Hij stelt dat hij voor zijn komst naar België tevergeefs getracht heeft asiel aan te vragen in Griekenland en houdt voor dat de feitelijke situatie in Griekenland geen ernstige garantie geeft op een mogelijkheid om een asielaanvraag in te dienen. Griekenland zal verzoeker geen bescherming verlenen. De feitelijke situatie van asielzoekers in Griekenland blijkt uit de documentatie waarnaar verzoeker verwijst. Hij verwijt de verwerende partij de verschillende nationale en internationale rapporten van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties, de rechtspraak en de documenten betreffende de toestand van asielzoekers in Griekenland niet ernstig te nemen. Hij verwijst naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ondanks de omzetting van de internationale wetgeving is de feitelijke situatie niet verbeterd, wat zou moeten blijken uit een oproep van Griekse advocaten, de rapporten van het UNHCR en het rapport van Thomas Hammarberg.

Verzoeker adstrueert zijn middel als volgt:

“2.1.1.

Volledig ten onrechte steunt de verwerende partij zich op het akkoord tot overdracht van de verzoekende partij dat door Griekenland werd gegeven op 25 februari 2009, de zogenaamde bewering van de Griekse overheid dat zij de asielaanvraag van de verzoekende partij zullen behandelen en de omzetting van de internationale rechtsregels inzake asiel en migratie in de nationale Helleense wetgeving.

Indien de verzoekende partij aankomt in Griekenland zal hem geen mogelijkheid worden geboden om asiel aan te vragen, dit niettegenstaande het uitdrukkelijk akkoord van de Griekse autoriteiten tot overname (dd. 25 februari 2009).

De omzetting van de relevante internationale wetgeving in nationale Griekse wetgeving gebeurde tijdens de zomermaanden (juli — augustus 2008). Niettegenstaande werden er na deze omzetting alarmerende rapporten geschreven over de situatie voor asielzoekers in Griekenland.

De Griekse advocaten roepen op tot bescherming van de asielzoekers in andere Europese landen en dit gezien er geen enkele bescherming door de Griekse autoriteiten wordt gegeven. Meer zelfs er worden geen asielaanvragen aanvaard op dit moment.

“Over the past 25 days the Alien's Department of Athens has closed its doors and does no longer accept new asylum applications.” (stuk 3, dd. 13 oktober 2008)

(vrije vertaling:

Sedert de laatste 25 dagen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken van Athene de deuren gesloten en aanvaardt deze geen nieuwe asielaanvragen.”)

Ook Human Rights Watch hekelt de situatie in Griekenland in twee rapporten die verschenen eind 2008, nl. HRW Stuck in a Revolving Door, Iraqis and Other Asylum Seekers and Migrants at the Greece/Turkey Entrance to the European Union, november 2008 en HRW, Left to Survive, Systematic Failure to Protect Unaccompanied Migrant Children in Greece, december 2008.

Op 4 februari 2009 heeft de heer Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008 (stuk 2).

“9. The Commissioner has noted with interest that in 2007 and 2008 there have been certain positive developments in Greek refugee legislation(...)

10. However, the Commissioner regrets to express his serious concern at the lack of evidence indicating any positive developments in the practice relating to refugee protection. ”

(vrije vertaling:

9. De commissaris heeft met aandacht opgemerkt dat in 2007 en 2008 enige positieve ontwikkelingen gebeurd zijn in de Griekse vluchtelingen wetgeving (...)

10. Niettegenstaande, betreurt de commissaris zijn ernstige bezorgdheid uit te drukken met betrekking tot het tekort van bewijs die enige positieve ontwikkelingen aantonen in de praktijk verboden met de bescherming van vluchtelingen.")

Ook na de omzetting in de Griekse wetgeving heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens reeds verschillende schorsingsbeslissingen uitgesproken omtrent de repatriëring van asielzoekers naar Griekenland (stuk 4).

2.1.2.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij (impliciet door het nemen van de bestreden beslissing) beweert, staat het voldoende vast dat in Griekenland vandaag de dag geen bescherming zal worden geboden aan de verzoekende partij bij hun terugkeer naar Griekenland en dit niettegenstaande het uitdrukkelijk akkoord van Griekenland tot overname.

De verzoekende partij heeft voor hij naar België kwam (eind augustus 2008 - november 2008, na de omzetting in Griekse nationale wetgeving) geprobeerd om asiel aan te vragen, maar dit tevergeefs.

Nu steunt de verwerende partij zich op zogenaamde garanties tot behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij, die worden gegeven door Griekenland.

Waarom heeft Griekenland de asielaanvraag van de verzoekende partij niet van de eerste keer aanvaard en behandeld?

Waarom moet er eerst een Dublin Overname gebeuren waarin dan door de Griekse autoriteiten een zogenaamde garantie wordt gegeven?

Waarom kunnen de mensen niet (zoals in België) bij hun aankomst rekenen om een 'eerlijke' behandeling van hun asielaanvraag waarbij de nodige garanties van veiligheid, kwaliteit, etc. worden gegarandeerd?

In tegenstelling tot de feitelijke situatie die voldoende is omschrijven en beschreven in de nationale, internationale pers, rapporten van organisaties die de belangen van de asielzoekers verdedigen (zie hierboven en hieronder), wordt door Griekenland een akkoord tot overname aan België gegeven en zou Griekenland beweren dat de asielaanvraag van de verzoekende partij zal worden behandeld. Dit is niet begrijpbaar als me de feitelijke situatie bestudeerd.

Bovendien is de verwerende partij niet in staat om deze feitelijke situatie te weerleggen. Men verschuift zich op een zogenaamd akkoord die werd gegeven door de Griekse autoriteiten tot overname van de verzoekende partij waarin een standaard formulering is opgenomen dat de verzoekende partij de mogelijkheid zal krijgen om een asielaanvraag in te dienen. Dit is geen ernstige garantie.

2.1.3.

Gezien de rapporten die door nationale en internationale organisaties (zoals UNHCR, Pro Asyl, Europees Parlement, LIBE Comité, The Norwegian Immigration Appeal Board (UNE), Europees Comité ter Voorkoming van Foltering en Onmenselijke of Vernederende Behandeling of Bestrafing, Amnesty International, verschillende gerechtelijke instanties in Europa, Vluchtelingenwerk Nederland, ECRE werden opgesteld op basis van extensief onderzoek, niet ernstig worden genomen door de verwerende partij (minstens volgens haar niet opwegen tegen de zogenaamde omzetting in Griekse nationale wetgeving) worden deze slechts minimaal geciteerd door de verzoekende partij.

Griekenland heeft zelfs een uitdrukkelijke vraag gesteld aan de Europese Unie voor meer financiële middelen omdat zij de opvang van de asielzoekers niet meer aankunnen. Tot op heden is niet bekend of de Europese Unie Griekenland in deze vraag is tegemoet gekomen.

Ook Belgische Rechter hebben reeds geoordeeld dat het terugsturen van kandidaat asielzoekers naar Griekenland niet aanvaardbaar is.

Op 19 oktober 2007 schortte een arrest van een Franstalige kamer van de RvV een terugkeer naar Griekenland op. De RvV hield rekening met de Aanbevelingen die op 26 juli 2007 door het UNHCR geuit werden en veronderstelde dat « la jurisprudence européenne et celle du Conseil d'Etat, exigent que les autorités de l'Etat qui entendent faire reprendre un demandeur d'asile par un autre Etat partie au Règlement Dublin, doit s'assurer au minimum de la qualité de la procédure qui sera appliquée et particulièrement de l'effectivité du principe de non-refoulement. » (vrije vertaling : de Europese rechtspraak en deze van de Raad van State, eist dat de autoriteiten van de Staat die een asielaanvraag zullen terugnemen door een andere Staat lid van het Dublin Reglement, dient zich ervan te verzekeren van een minimum kwaliteit van de procedure die zal worden toegepast en specifiek van de effectiviteit van de het principe van non-refoulement).

Op 10 april 2008 schortte een Nederlandstalige kamer van de RVV een uitwijzing naar Athene op onder het motief dat een impliciet akkoord van overname niet voldoende garanties biedt op een effectieve behandeling van de asielaanvraag door de Griekse autoriteiten.

Sinds dat arrest houdt DVZ zich eraan dat eerst "expliciete garanties" worden bekomen, voordat de beslissing tot overdracht wordt genomen.

In een arrest van 29 mei 2008 oordeelde een Franstalige kamer van de RVV dat het bekomen van dergelijke garanties DVZ er niet van vrijstelt een evaluatie te maken van de beschuldigingen van slechte behandeling in een concreet geval, wanneer het over een eventuele terugkeer naar Griekenland oordeelt: « La partie requérante a fait connaître en temps utile à la partie adverse que son renvoi vers la Grèce constituerait à son sens une violation de l'article 3 de la CEDH, notamment en raison des traitements inhumains et dégradants qui lui auraient été infligés et dont elle dit risquer la répétition. (...) Le Conseil constate qu'en invoquant qu'il risque, en cas de renvoi en Grèce, d'être exposé dans ce pays à des traitements inhumains et dégradants contraires à l'article 3 de la CEDH et en appuyant ses propos sur des sources documentaires fiables communiquées à la partie adverse, le requérant a formulé une objection explicite et circonstanciée sur une dimension importante de ce renvoi. La partie adverse se devait par conséquent de répondre à cette objection dans sa décision pour satisfaire à ses obligations de motivation. »

Vrije vertaling:

De verzoekende partij heeft de tegenpartij op tijd laten weten dat zijn terugzending naar Griekenland volgens hem een overtreding is van artikel 3 van de CEDH, namelijk wegens onmenselijke en vernederende behandelingen die hem werden toegebracht en waarvan hij herhaling riskeert. (...) De raad stelt vast dat, door op te roepen dat hij in geval van terugzending naar Griekenland het risico loopt om in dit land blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende toestanden, die in tegenspraak zijn met artikel 3 van de CEDH en door zijn beweringen te steunen op betrouwbare documentaires die aan de tegenpartij werden overhandigd, heeft de verzoeker een duidelijk en gegrond bezwaar geuit tegen een belangrijke reden van deze terugzending. De tegenpartij zou bijgevolg op dit bezwaar moeten antwoorden in haar beslissing om te voldoen aan haar motivatieverplichtingen.

Op 31 oktober 2008 behandelde een Franstalige kamer van de RVV het annulatieberoep van een beslissing tot overdracht genomen op 16 oktober 2007. Vaststellend dat garanties ontbreken wat de voortzetting van de procedure in Griekenland betreft, « le Conseil estime que la partie défenderesse se devait par conséquent de faire preuve de circonspection dans sa manière d'appliquer le règlement de Dublin, et motiver adéquatement sa décision au regard des éléments dont elle avait connaissance. Le Conseil rappelle à cet égard que la Cour européenne des droits de l'Homme a eu l'occasion de réfuter, dans son arrêt du 7 mars 2000 (T.I. - Royaume Uni, n° 43844/98), tout caractère automatique à l'éloignement des demandeurs d'asile en application du Règlement de Dublin et a exigé un examen des risques que, par répercussion, une telle mesure pourrait leur faire courir en cas de renvoi subséquent dans leur pays d'origine. De la sorte, la Cour exige un examen minimum des risques encourus en cas d'allégations de circonstances particulières permettant de croire qu'un risque sérieux de mauvais traitements dans ce pays existe réellement. De même, le Conseil d'Etat a déjà jugé « que la partie adverse n'ayant pas dans sa décision, dissipé les doutes quant à l'examen de la demande d'asile de la requérante par les autorités grecques, le risque de préjudice grave difficilement réparable allégué, doit, dans l'état actuel de l'affaire, être tenu pour établi. » (Conseil d'Etat, arrêt n° 162.039 du 28 août 2006 et arrêt n° 162.040 du 28 août 2006) » De beslissing tot overdracht werd geannuleerd. De beslissing tot overdracht werd geannuleerd.

Vrije vertaling:

Het Hof acht hier de indirecte terugzending naar een tussenkomend land, dat eveneens een contracterend land is, geen enkel gevolg heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, dat erop moet toezien dat de verzoeker niet wordt blootgesteld aan een behandeling die in tegenstelling is met artikel 3 van de Conventie, door haar beslissing uit te wijzen. In deze context, mag het Verenigd Koninkrijk ook niet ambtshalve steunen op het systeem dat de Conventie van Dublin heeft opgezet om, binnen de Europese landen, de verantwoordelijkheid om uitspraak te doen over asielaanvragen, toe te kennen.

De raad acht dat de verweerder bijgevolg bewijs moet leveren van bedachtzaamheid in haar manier om het reglement van Dublin toe te passen, en om adequaat haar beslissing te motiveren tegenover de elementen die zij ter kennis had. De raad herinnert eraan dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens de mogelijkheid had om, in haar vonnis van 7 maar

2000 (T.I. - Verenigd Koninkrijk nr. 43844/98), elk automatisch karakter voor de verwijdering van asielzoekers in toepassing van het reglement van Dublin te weerleggen, en eiste een onderzoek naar de risico's die, door repercussies, een dergelijke maatregel kan teweegbrengen in geval van daaropvolgende terugbrenging naar hun land van herkomst. O's Daarom eist het Hof een minimum onderzoek van de opgelopen risico's in geval van beweringen van bijzondere omstandigheden die toelaten te geloven dat er werkelijk een ernstig risico bestaat voor slechte behandelingen in dit land. Op dezelfde manier heeft de Raad van State reeds gezegd « dat de tegenpartij in haar beslissing niet de twijfel heeft weggenomen betreffende het onderzoek van de asielaanvraag van de verzoeker door de moet in deze toestand van de zaak, als bewezen worden beschouwd. » (Raad van State, vonnis n° 162.039 van 28 augustus 2006 en vonnis n° 162.040 van 28 augustus 2006) »

Op 10 november 2008 schortte een Nederlandstalige kamer van de RvV een uitwijzing naar Athene op: « Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het past in het kader van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet om de overvloedige documentatie en berichten betreffende asielaanvragen in Griekenland in detail op te sommen. Het volstaat alleen al te verwijzen naar de beslissingen van het Europese Hof voor de rechten om de 'kandidaat-vluchtelingen niet te repatriëren naar Griekenland. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij de haar toegestuurde documentatie, en de algemeen gekende toestand in Griekenland, heeft betrokken bij de voorbereiding van de bestreden beslissing. Aangezien geen enkel motief is gewijd aan de zorgwekkende situatie van Iraakse kandidaat-vluchtelingen in Griekenland, maakt verzoeker, op eerste gezicht, aannemelijk dat de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heft geschonden."

2.1.4.

Sedert de zogenaamde omzetting van de internationale wetgeving in de Griekse nationale wetgeving is de feitelijke situatie NIET verbeterd.

De verzoekende partij verwijst hiervoor naar de oproep van de Griekse advocaten in oktober 2008; de rapporten van UNCHR die gepubliceerd werden in november en december 2008 en het rapport van Thomas Hammarberg, commissioner for Human Rights of the Council of Europe, zijn rapport uitgebracht naar aanleiding van zijn bezoek aan Griekenland op 8-10 december 2008 (stuk 2), zoals reeds uitvoerig geciteerd onder het punt 2.1.2. van huidig verzoekschrift.

Op basis van de soevereiniteitsclausule en de humanitaire clausule (artikel 3 en 15 Dublin II - Verordening) steunt de verzoekende partij dan ook zijn vordering ten aanzien van de Belgische Staat om zijn asielprocedure in overweging te nemen."

4.1.2. De verwerende partij merkt op dat de Griekse autoriteiten uitdrukkelijk bevestigden dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen bij zijn terugkeer. Verder worden de Griekse autoriteiten tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld van de overdracht, zodat gepaste opvang kan worden voorzien. De bestreden beslissing stelt dat de Griekse autoriteiten de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, alsook de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van deze bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus ondertussen in hun nationaal recht hebben omgezet. Voorts zijn er geen gegevens voorhanden waaruit blijkt dat deze omzetting niet correct gebeurd is. Zij geeft een verslag opgesteld door de Griekse overheid betreffende deze omzetting weer.

4.1.3. In de repliekmemoë betwist verzoeker dat het rapport van de Griekse autoriteiten betreffende de toepassing van de omzetting van de internationale wetgeving in de praktijk plaatsgrijpt. Hij verwijst naar een rapport van de "Greek Council for Refugees" van 15 februari 2009 en naar een brief van het UNHCR van 2 april 2009 gericht aan de minister Turtelboom.

4.1.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de bevoegde overheidsdienst op 13 februari 2009 schriftelijk bevestigde dat verzoeker de mogelijkheid heeft een asielaanvraag in te dienen bij zijn aankomst in Griekenland. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 19 november 2008 bij zijn verhoor ter gelegenheid van het indienen van zijn asielaanvraag verklaarde dat hij in België een asielaanvraag indiende omdat dit de keuze was van de smokkelaar en dat hij niet naar Griekenland wenst terug te keren omdat hij werd vastgehouden door de politie alwaar vingerafdrukken werden genomen op een gedwongen wijze. Verzoeker geeft geen verdere specificaties. Voorts blijkt uit zijn verklaring dat hij aankwam op op een Grieks eiland, waarvan hij de naam niet kent. Bij zijn verhoor brengt hij niet tot uitdrukking dat hij poogde een asielaanvraag in te dienen in Griekenland. Pas bij faxbericht van 1 december 2008 van de raadsman van verzoeker bericht deze dat hij gedurende acht dagen werd vastgehouden zonder uitleg of tolk waarna hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Enkel in het faxbericht is er sprake van een tweede aanhouding die vijf dagen duurde en wordt er gewag gemaakt van het gegeven dat hij geen asielaanvraag kon indienen. Deze bewering wordt niet door het minste bewijs gestaafd. Het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet bijgebracht. Verzoeker zou een tweede maal vastgehouden zijn gedurende vijf dagen zonder de kans te krijgen asiel aan te vragen en kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten. Ook dit gegeven wordt met geen enkel begin van bewijs gestaafd. Voor het overige wordt op algemene wijze verwezen naar de *“erbarmelijke situatie in Griekenland”* met verwijzing naar rapporten en documenten van 2007 tot de periode juni 2008 en naar arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Vooreerst benadrukt de Raad dat hij in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen bij de beoordeling van de zaak op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. In het kader van de wettigheidstoetsing vermag de Raad zich niet in de plaats te stellen van de overheid die in casu over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de internationale rechtsregels inzake asiel en migratie door Griekenland zijn omgezet in de Griekse nationale wetgeving.

Gelet op de omzetting kan verzoeker zich niet meer dienstig beroepen op rapporten en documenten en/of op rechterlijke uitspraken die slechts de situatie in Griekenland in aanmerking nemen voorafgaand aan de doorgevoerde hervorming en waarvan de actualiteitswaarde niet meer blijkt.

Zoals de verwerende partij opmerkt en in de bestreden beslissing stelt, toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat hij geen asielaanvraag kan indienen gelet op de expliciete belofte van de Griekse autoriteiten. De stelling dat verzoeker initieel geen kans zou gekregen hebben een asielaanvraag in te dienen doet geen afbreuk aan het feit dat er thans wel een uitdrukkelijke belofte is dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen die conform de bepalingen van de Conventie van Genève zal behandeld worden. Met de verwijzing naar de diverse rapporten toont verzoeker evenmin aan dat de asielaanvraag die hij kan indienen niet zal behandeld worden in overeenstemming met de Conventie van Genève. Uit de rapporten kan evenmin afgeleid worden, mede gelet op de wettelijke omzetting van de internationale bepalingen die Griekenland heeft verricht, dat verzoeker een daadwerkelijke rechtsbescherming dient te ontberen. Er weze aan herinnerd dat Griekenland een volwaardig lid is van de Europese Unie en gebonden is door dezelfde verdragen als België, zodat er in principe geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker voor zijn asielaanvraag in Griekenland minder waarborgen dan in België zou genieten (RvS 27 april 2007, nr. 170.662). Evenmin toont verzoeker met loutere verwijzingen naar rapporten en documenten aan dat de omzetting niet correct in de praktijk is geschied en dat hij de facto geen asielaanvraag heeft kunnen indienen of zal kunnen indienen gelet op de belofte van de Griekse autoriteiten.. Dit klemmt nog meer nu ter terechtzitting is gebleken dat de raadsman van verzoeker nog steeds contacten met verzoeker heeft.

De Raad herneemt hetgeen tot uitdrukking werd gebracht in het arrest nummer 24.185 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 maart 2009 betreffende de door verzoeker ingediende vordering tot schorsing en treedt deze motieven bij:

“(…) De Griekse autoriteiten zijn verder gebonden door de bepalingen van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming en de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures voor de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de Griekse autoriteiten ondertussen de richtlijn in hun nationaal recht hebben omgezet. Er kan tevens vanuit worden gegaan dat als verzoeker in aanmerking zou komen voor bescherming op basis van het Vluchtelingenverdrag, hij de door dit verdrag gewaarborgde bescherming ook in Griekenland kan krijgen. Een loutere verwijzing in de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar het rapport van Thomas Hammarberg van 4 februari 2009 is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker geen asielaanvraag zou mogen indienen of dat zijn asielaanvraag niet ernstig zal worden behandeld conform de richtlijn of dat hij gedwongen zal worden gerepatriëerd. Bovendien dient te worden benadrukt dat de procedure die de Europese Commissie bij het Hof van Justitie van de Europese gemeenschappen (zaak C-130/08) tegen Griekenland heeft ingesteld, gelet op de strijdigheid van de Griekse regelgeving met de doelstellingen van de verordening 343/2003, van de rol werd geschrapt.

Overigens blijkt dat de stukken die verzoeker bijbrengt in hoofdzaak betrekking hebben op de positie van vreemdelingen die in Griekenland internationale bescherming zoeken, de omstandigheden waaronder zij in Griekenland worden ondergebracht en opgevangen, de wijze waarop zij worden behandeld en de wijze waarop de Griekse asielprocedure is ingericht en wordt toegepast. Die stukken behelzen echter geen concrete aanknopingspunten die er op wijzen dat de gesignaleerde tekortkomingen ertoe leiden dat Griekenland ten aanzien van vreemdelingen die, zoals de vreemdeling, op grond van de Verordening aan Griekenland worden overgedragen, zijn non-refoulementverplichtingen schendt. Daarbij kan in aanmerking genomen worden dat Griekenland ondanks zijn uiterst strikte asielpraktijk geen bijzonder actief uitzettingsbeleid voert, ervan uitgaat dat afgewezen asielzoekers het land eigener beweging verlaten en niet overgaat tot gedwongen verwijdering (RvS Nederland 29 december 2008, nr. 200805917/1). Dat Griekenland afgewezen asielzoekers die zoals verzoeker afkomstig zijn uit Afghanistan wel gedwongen verwijdert, valt uit de door hem bijgebrachte stukken niet af te leiden (EHRM, K.R.S. v. United Kingdom, 2008).

Het is een vaststaand gegeven dat verzoeker via Griekenland het Schengengebied is binnengekomen en dat zijn vingerafdrukken daar werden genomen nadat hij werd aangehouden bij binnenkomst en nadat hij werd opgepakt in Athene zodat hij aldus in de mogelijkheid is geweest om een asielaanvraag in te dienen, gelegenheid waarvan hij om welke reden dan ook geen gebruik heeft gemaakt. Bijgevolg is het niet onredelijk dat de minister, conform de verordening 343/2003/EG, aan de Griekse autoriteiten heeft gevraagd om verzoeker over te nemen. Het feit dat het bestuur geen gebruik maakt van een discretionaire bevoegdheid doet geen afbreuk aan deze vaststelling. (...)”

De Raad stelt vast dat verzoeker dezelfde stukken neerlegt als waarvan sprake in bovenvermeld citaat. Wat betreft de verwijzing naar het rapport van Thomas Hammarberg kan verzoeker zich hier niet dienstig op beroepen nu hij enerzijds nalaat aan te tonen dat hij in het verleden werd opgevangen in een van de centra beschreven in dit rapport (verzoeker verklaarde niet te weten op welk Grieks eiland hij zich bevond) en anderzijds de Griekse autoriteiten bij brief van 13 februari 2009 wensen vijf werkdagen op voorhand in kennis gesteld te worden van de overdracht, wat hen toelaat verzoekers opvang te organiseren. Daarnaast laat verzoeker na in concreto aan te tonen dat de opvang in zijn hoofde faalt en zo ja op welke wijze. Verzoeker toont evenmin aan dat hij een poging ondernam om een asielaanvraag in te dienen. De loutere bewering dat hij over geen tolk beschikte kan niet leiden tot de vaststelling van een schending van de aangehaalde bepalingen. Eens te meer

benadrukt de Raad dat het louter verwijzen naar rapporten, documentatie en rechtspraak van het EVRM en andere rechtscolleges betreffende voorlopige maatregelen en eventuele "interim measures" niet volstaan om aan te tonen dat de aangevoerde bepalingen geschonden zijn.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de oproeping van de Griekse advocaten die stellen dat de Griekse asielinstanties tijdelijk hun deuren sloten en geen asielaanvragen aanvaarden en rapporten van het Human Rights Watch, de ontvangst van een verzoek 7295/09 door het EHRM en naar schorsingen uitgesproken door het EHRM die tijdelijk een overbrenging naar Griekenland verhinderen met het oog op een goed verloop van de procedure, laat dit niet toe vast te stellen dat de door verzoeker aangehaalde bepalingen geschonden zijn of hieruit af te leiden dat hij op een niet correcte wijze zal behandeld worden en dat de gegeven schriftelijke garantie van de Griekse autoriteiten de facto niet zal worden uitgevoerd.

Het feit dat een aantal rechtscolleges beslisten geen uitvoering van maatregelen tot verwijdering naar Griekenland toe te laten, toont in voorliggende zaak niet aan dat verzoeker het slachtoffer dreigt te worden van een terugleiding naar zijn land van herkomst zonder behandeling van zijn asielaanvraag of dat hij het slachtoffer zou worden van handelingen in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Met betrekking tot de schending van artikel 3 EVRM moet verzoeker immers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Het is aan verzoeker, die dergelijk risico aanvoert, om zijn beweringen te staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering, een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of een eventualiteit dat artikel 3 EVRM geschonden kan worden volstaat niet om van een schending van artikel 3 EVRM te kunnen spreken. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de bewering dat een overdracht naar Griekenland artikel 3 EVRM schendt. Verder brengt verzoeker geen elementen naar voor die doen blijken van een gegronde vrees voor folteringen of voor onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hij legt ook geen bewijzen neer die zijn bewering hieromtrent kunnen staven. De bestreden beslissing heeft derhalve op niet kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Terzake merkt de Raad bovendien op dat de citaten waarnaar het verzoekschrift op pagina's 5 en 6 verwijst dateren van voor de omzetting van de internationale rechtsregels in de nationale Griekse wetgeving en aldus in casu actualiteitswaarde missen.

Voorts toont verzoeker niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als de gevallen behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarnaar verzoeker verwijst op 7 en 8 van het verzoekschrift.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de door het UNHCR gepubliceerde rapporten van november en december 2008, volstaat het niet louter te verwijzen om een schending van de aangevoerde bepalingen aan te tonen indien verzoeker nalaat concrete gegevens aan te tonen.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 EVRM, noch een schending van artikelen 3, §2 en 15 van de Dublin II-verordening, noch van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de beschouwingen die verzoeker naar voren brengt echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de *“schending van artikel 3 E.V.R.M.; schending van het non-refoulementbeginsel; schending van artikel 33 (1) van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchtelingen van 28 juli 1951; schending van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing van 10 december 1984”* aan.

Met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM en het rapport van Thomas Hammarberg betoogt verzoeker dat de verwerende partij ertoe gehouden is een onderzoek te verrichten naar de risico's van schending van het EVRM en herhaalt zij dat het voor velen onmogelijk is om bij aankomst in Griekenland asiel aan te vragen. De Europese Commissie, het UNHCR en diverse ngo's menen dat Griekenland het refoulementverbod vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève schendt. Hierdoor is artikel 3 EVRM geschonden en kan de verwerende partij zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De verwerende partij had ambtshalve dienen na te gaan dat er effectieve procedurele waarborgen aanwezig zijn in Griekenland. De overdracht schendt het non-refoulement-beginsel en artikel 3 EVRM. Verzoeker verwijst opnieuw naar het rapport van Thomas Hammarberg en naar een interim-measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 (nr 44989/08).

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

“2.2.1.

Het feit dat Griekenland lid is van de Raad van Europa en de internationale wetgeving zou opgezet hebben in nationale wetgeving, stelt de Belgische autoriteiten er niet van vrij om een onderzoek te doen naar de risico's van schending van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM oordeelde in de zaak T.I. c/ Verenigd Koninkrijk (07/02/2000):

« La Cour estime en l'espèce, le refoulement indirect vers un pays intermédiaire qui se trouve être également un Etat contractant n'a aucune incidence sur la responsabilité du Royaume-Uni, qui doit veiller à ne pas exposer le requérant à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention par sa décision d'expulser. Dans ce contexte, le Royaume-Uni ne peut pas non plus s'appuyer d'office sur le système établi par la Convention de Dublin pour attribuer, au sein des pays européens, la responsabilité de statuer sur les demandes d'asile, »

Vrije vertaling_:

Het Hof acht hier de indirecte terugzending naar een tussenkomend land, dat eveneens een contracterend land is, geen enkel gevolg heeft op de verantwoordelijkheid van het Verenigd Koninkrijk, dat erop moet toezien dat de verzoeker niet wordt blootgesteld aan een behandeling die in tegenstelling is met artikel 3 van de Conventie, door haar beslissing uit te wijzen. In deze context, mag het Verenigd Koninkrijk ook niet ambtshalve steunen op het systeem dat de Conventie van Dublin heeft opgezet om, binnen de Europese landen, de verantwoordelijkheid om uitspraak te doen over asielaanvragen, toe te kennen.

Zelfs na een zongenaamde garantie van Griekenland blijkt het voor veel kandidaat asielzoekers onmogelijk te zijn om bij hun aankomst asiel aan te vragen. In de praktijk blijkt dat hun recht op toegang tot enig procedure van asiel onbestaande is.

Dit niettegenstaande de zongenaamde garanties van de Griekse autoriteiten waarnaar de verwerende partij verwijst in de bijlage 26 quater die op 25 februari 2009.

De verwerende partij heeft op geen enkele wijze de recente gegevens, beschikbaar aangaande de problemen bij de Griekse asielprocedure, in overweging genomen en in concreto nagegaan

of de bovenvermelde internationale bepalingen die in Griekse nationale wetgeving zouden zijn omgezet, worden gegarandeerd.

De Europese Commissie, UNHCR en diverse NGO's ziet de huidige Griekse asielpolitiek als een schending van de Conventie van Genève van 1951 m.b.t. de refoulementverboden en meenden dat Lidstaten die ogv. de Dublinverordening asielzoekers naar Griekenland sturen zich schuldig maken aan indirect refoulement.

Er dient ook verwezen te worden naar een interim measure die door het EHRM is toegekend op 22 januari 2009 in een zogenaamde Dublin / Griekenland-zaak (Ali Mohamed tegen Frankrijk, nr. 44989/08) waarbij een Somaliër werd teruggezonden naar Turkije door Griekenland en Turkije heeft deze persoon teruggestuurd naar Somalië.

Ook in het Rapport van Thomas Hammarberg wordt het risico van "refoulement" duidelijk aangekaart (stuk 3).

« "refoulement en chaîne "

I (...) Whilst the Commissioner commends the latest legislation aimed at providing a comprehensive protection regime for asylum seekers, he notes the persistence of grave, systemic deficiencies in the Greek asylum practice that put at risk the fundamental right to seek and to enjoy asylum and call for the establishment of a coherent and adequately resourced action plan on refugee protection. The Commissioner calls upon the authorities to effectively incorporate in asylum practice international and Council of Europe standards on foreign nationals^β™ detention and forced return and to revisit the existing readmission agreement with Turkey in order to fully align it with the Council of Europe human rights standards,

20. (...) During his visit to Greece the Commissioner was also informed by the Greek Council for Refugees of a disturbing case of a 15-year-old Afghan boy who in September 2008 was reportedly arrested in Greece, immediately deported back to Turkey and subsequently to his home country.

53, As regards in particular the Readmission Protocol (Law 3030/2002) that exists between Greece and Turkey, the Commissioner calls upon the authorities of both countries to revisit promptly this agreement and introduce into it provisions that would provide clear safeguards for the effective protection of the human rights of all irregular migrants, including asylum seekers, with special attention being paid to unaccompanied minors.

54. Moreover, the Commissioner recalls that Turkey adheres still to the geographical limitation of the 1951 UN Refugee Convention, thus excluding from refugee status persons coming from outside of Europe. This fact calls for, additionally, the Greek authorities^β™ extreme cautiousness when proceeding to forced returns of irregular migrants to Turkey. In this context, the Commissioner urges also Greece to accede promptly to the 1963 Protocol No 4 to the European Convention on Human Rights that, inter alia, proscribes the collective expulsion of aliens."

Vrije vertaling;

Ketting van refoulement.

I (...) Terwijl de Commissaris de laatste wetgeving aanbeveelt, doelend op het voorzien van een uitgebreid beschermingsregime voor asielzoekers, noteert hij de volharding in ernstige, systematische gebreken in de Griekse asielpraktijken, die het fundamenteel recht om asiel aan te vragen en te genieten in gevaar brengt, en het opzetten vraagt van een coherent en adequaat actieplan over bescherming van vluchtelingen. De commissaris vraagt de autoriteiten om efficiënt internationale en raad van Europese standaarden toe te voegen in hun asielbeleid ten opzichte van de detentie en gedwongen terugkeer van vreemdelingen ^β™ , en om de bestaande overeenkomst van nieuwe toelating met Turkije opnieuw te bekijken om dit volledig op één lijn te brengen met de mensenrechten standaarden van de Raad van Europa

20. (...) Tijdens zijn bezoek aan Griekenland werd de commissaris door de Griekse Raad voor Vluchtelingen, ook op de hoogte gebracht van een alarmerend geval van een 15-jarige Afghaanse jongen die in september 2008 aangehouden werd in Griekenland, onmiddellijk terug naar Turkije werd gedeporteerd en daaropvolgend naar zijn geboorteland.

Betreffende in het bijzonder het Protocol van nieuwe binnenkomst (Wet 3030/2002) die bestaat tussen Griekenland en Turkije, roept de Commissaris de autoriteiten van beide landen op om deze overeenkomst onmiddellijk te herzien en er provisies aan toe te voegen die duidelijke waarborgen zouden voorzien voor de efficiënte bescherming van de mensenrechten van alle onregelmatige migranten, met inbegrip van asielzoekers, met vooral aandacht voor niet vergezelde minderjarigen.

Daarnaast herinnert de Commissaris eraan dat Turkije nog steeds hoort tot de geografische beperking van de VN Vluchtelingenconventie van 1951, die personen de vluchtelingenstatus weigert als ze van buiten Europa komen. Dit feit roept de Griekse autoriteiten bijkomend op om uiterst voorzichtig te zijn bij het overgaan tot gedwongen terugkeer van onregelmatige migranten naar Turkije. In deze context dringt de Commissaris er bij Griekenland op aan om onmiddellijk over te gaan tot het Protocol No 4 bij de Europese Conventie over de rechten van de mens van 1963, dat *inter alia* de collectieve uitwijzing van vreemdelingen verbiedt.

2.2.2.

Het internationaal recht omvat een fundamenteel principe van non-refoulement. Dit principe verhindert dat (kandidaat-) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsten waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering. De verzoekende partij is afkomstig uit Afghanistan.

Het UNHCR stelt in haar rapport van juli 2007, "The return to Greece of asylum-seekers with 'interrupted' claims", dat Griekenland systematisch asielzoekers naar hun land, waar hun leven en vrijheid in gevaar is, laat terugkeren en dat dit een schending uitmaakt van het non-refoulementverbod. De Staten die de asielzoekers laat terugkeren naar Griekenland zijn dus ook indirect verantwoordelijk voor de inbreuk op het refoulementsverbod."

"The short time-limit for filing an appeal against the 'interruption' decision, together with the hefty burden of proof, would in effect deny asylum-seekers returned to Greece any possibility of substantive consideration of their protection needs. If Greece subsequently removes such asylum-seekers to a country where they claimed their life or liberty would be threatened, this may amount to a breach of the non-refoulement obligation of States enshrined in Article 33 of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees. The State that returned the asylum-seeker to Greece in the first place would also bear responsibility for indirect refoulement." (UNHCR "The return to Greece of asylum-seekers with 'interrupted' claims", juli 2007, De verzoekende partij zet vet)

Vrije vertaling:

De terugsturing van asielzoekers naar Griekenland met "onderbroken" claim, UNHCR, juli 2007 "De korte tijdspanne voor het indienen van beroep tegen de "onderbreking" beslissing, samen met de zware bewijslast, zou inderdaad asielzoekers, die terug naar Griekenland werden gestuurd, geen enkele mogelijkheid geven van een aandacht voor hun nood aan bescherming. Als Griekenland bijgevolg die asielzoekers uitwijst naar een land waar volgens hen hun leven of vrijheid in het gedrang zou komen, kan dit leiden tot een overtreding van de verplichting van niet uitwijzing van staten, voorzien in artikel 33 van de Conventie van 1951 betreffende de Status van vluchtelingen. De staat die asielzoekers aanvankelijk terugstuurde naar Griekenland zou ook verantwoordelijkheid moeten dragen voor indirecte uitwijzing."

Een overdracht aan Griekenland, in casu zelfs met uitdrukkelijk akkoord van Griekenland, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij kan zich niet verschuilen achter het interstatelijk vertrouwensbeginsel bij de vraag of er bij uitzetting schending dreigt van artikel 3 E.V.R.M. Zulks blijkt duidelijk uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (cfr. K. Zwaan, noot bij Hof Mensenrechten, T.I. t. Verenigd Koninkrijk. 7 maart 200, nr. 43844/98, Nieuwsbrief Asiel- en Vluchtelingenrecht 2005, 344-352). Het Hof oordeelde in eerste instantie dat de uitzetting naar Duitsland zelf geen schending van artikel 3 E.V.R.M. uitmaakt, maar ten aanzien van het risico op terugwijzing naar Sri Lanka, stelt het Hof vervolgens dat het Verenigd Koninkrijk niet automatisch kan afgaan op de afspraken gemaakt in het kader van het Dublin'systeem' over de verantwoordelijkheid voor asielzoekers.

Bijgevolg mag een toetsing van artikel 3 E.V.R.M. niet worden achterwege gelaten door een Verdragstaat door te stellen dat zal worden uitgewezen naar een Stat die partij is bij het E.V.R.M. of andere internationale verdragen en waarmee tevens internationale overeenkomst is gesloten over de verantwoordelijkheid voor de behandeling van asielverzoeken, in casu de Dublin II Verordening. Dit zou volgens het Hof onverenigbaar zijn met het onderwerp en het doel van het E.V.R.M. (cfr. K. Zwaan, o.c, p. 350).

Het gevolg van dit arrest van het Hof is dat de verwerende partij ambtshalve had moeten nagaan of er "effective procedural safeguards" (effectieve procedurele waarborgen) aanwezig zijn in Griekenland om te vermijden dat de verzoekende partij ten onrechte worden teruggewezen naar Afghanistan.

Een overdracht aan Griekenland van de verzoekende partij, vormt een schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 E.V.R.M.“.

4.2.2. De verwerende partij betoogt dat in de bestreden beslissing op duidelijke wijze werd aangegeven dat de Griekse autoriteiten bevoegd zijn voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van Verordening 343/2003. Zij stelt dat de feitelijke en wettelijke overwegingen die de bestreden beslissing schragen in die beslissing zijn weergegeven. Volgens de verwerende partij spreekt verzoeker niet tegen dat Griekenland bevoegd is om zijn asielaanvraag te behandelen en verkiest verzoeker zonder een bij de regelgeving voorziene reden de asielaanvraag te laten behandelen door een land van zijn keuze, hetgeen indruist tegen het beginsel van Verordening 343/2003. De verwerende partij haalt een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan en stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Griekenland zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM, noch dat artikel 33 van de Vluchtelingenconventie in dat geval geschonden.

4.2.3. Vooreerst verwijst de Raad naar hetgeen onder punt 4.1.4. werd gesteld.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het risico dat hij geen voldoende toegang had of zou hebben tot de asielprocedure in Griekenland volstaat het te verwijzen naar hetgeen onder de bespreking van het eerste middel werd uiteengezet. De Griekse autoriteiten hebben hun wetgeving aangepast en verzoeker toont in concreto niet aan dat er nog enig risico op teruggrijving naar Afghanistan bestaat zonder behandeling van zijn asielaanvraag, voor zover verzoeker een asielaanvraag in Griekenland indient. Verzoeker toont evenmin aan dat zijn dossier vergelijkbaar is met de zaak gekend onder nummer 44989/08 van het EHRM of met het citaat in het verzoekschrift van het rapport Hammarberg nu de Griekse autoriteiten in zijn geval uitdrukkelijk erkend hebben een asielaanvraag te willen behandelen. Hij toont evenmin aan dat hij een risico loopt op teruggrijving naar Turkije. Het rapport van juli 2007 van het UNHCR en het arrest van het EVRM waarnaar verzoeker verwijst missen in casu actualiteitswaarde, gelet op de omzetting van de richtlijnen in de Griekse wetgeving die inmiddels is gebeurd. Nu verzoeker niet aantoont dat de richtlijn 2004/83/EG niet correct werd omgezet, zoals de bestreden beslissing stelt, en de Griekse autoriteiten schriftelijke garanties hebben gegeven dat verzoeker een asielaanvraag kan indienen, toont verzoeker evenmin aan dat er geen effectieve procedurele waarborgen voorhanden zijn voor de beoordeling van zijn in te dienen asielaanvraag. Uit het eerste middel blijkt dat verzoeker evenmin aan de hand van zijn persoonlijke ervaringen aantoont dat hij het slachtoffer kan worden van folteringen of van onmenselijke en vernederende behandelingen en/of bestraffingen. Gelet op het voorgaande kan evenmin een schending van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 33 van de Conventie van Genève of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag vastgesteld worden.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker de *“schending van artikel 8 E.V.R.M.: recht op eerbiediging van privé-, familie en gezinsleven juncto artikel 3 E.V.R.M.: verbod op foltering; schending van artikel 10 van het EG-Verdrag; schending van de zorgvuldigheidsplicht”* aan.

Hij betoogt dat in Griekenland opgesloten werd en slecht werd behandeld, geen asielaanvraag kon indienen, een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg en op straat werd gezet. Er bestaan in Griekenland geen opvangfaciliteiten om een menswaardige situatie te garanderen. Verzoeker verwijst naar het standpunt van het UNHCR van 15 april 2008, een rapport van Pro Asyl oktober 2007, een petitie overhandigd aan het Duitse parlement op 21 februari 2008, een rapport van Norwegian Helsinki Committee van 8 april 2008, een rapport van Human Rights Watch van november 2008 en naar het rapport van Thomas

Hammarberg van 4 februari 2009. Terugsturen naar Griekenland is een schending van de richtlijn 2003/9/EG, van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 10 van het EG-verdrag.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat zijn terugkeer naar Griekenland een schending uitmaakt van de artikelen 8 en 3 EVRM. Hij verwijst naar rechtspraak betreffende het begrip privéleven en naar het standpunt van het UNHCR. Gelet op de praktijk van Griekenland omschreven in rapporten bestaat er een schending van de "garanties" betreffende het privéleven van mensen.

Hij adstrueert zijn middel als volgt:

"2.3.1.

De verzoekende partij is reeds in Griekenland geweest. Hij werd opgesloten en slecht behandeld. Hij kreeg geen kans om asiel aan te vragen. Daarna werd hij met een bevel om het grondgebied te verlaten op straat gezet. Hij heeft geprobeerd om asiel aan te vragen, maar dit was gewoonweg niet mogelijk.

Hij overnachtte er in parken en tijdelijke slaappleatsen die plaatselijk hulporganisaties soms aanboden (vb. kerken).

Indien de verzoekende partij naar Griekenland worden teruggestuurd, dan blijkt duidelijk uit de rapporten van nationale en internationale organisatie dat verschillende opvangfaciliteiten in Griekenland niet volstaan om menswaardige situatie te garanderen (zie o.a. het rapport van Pro Asyl ,) en de petitie met de oproep om repatriëring naar Griekenland te stoppen, die werd overhandigd aan het Duitse Parlement op 21 februari 2008.

Ook het UNHCR kaart de slechte opvangsituatie in Griekenland aan:

IV. Reception Conditions

18. It is essential to enable asylum-seekers to sustain themselves during the asylum process, not only out of respect for their rights, but also to ensure a fair and effective asylum procedure, The Reception Conditions Directive²⁴ requires Member States to ensure a standard of living adequate to meet the health needs of applicants and capable of ensuring their subsistence.

19. On 13 November 2007, Greece adopted a Presidential Decree transposing the provisions of the Reception Conditions Directive.²⁵ According to this Decree, the State should provide shelter to asylum-seekers and a daily allowance sufficient to meet their basic needs. While the Decree provides in law for higher standards of reception than those previously available to asylum-seekers, its implementation continues to present serious flaws. ²⁶

20. Accommodation for asylum-seekers remains a major source of concern in Greece,²⁷ including those who are returned under the Dublin Regulation. At the end of 2007, ten reception centers administered by the State and by non-governmental organizations (NGOs) existed in Greece with an overall capacity of 770 places. With three facilities being exclusively offered to unaccompanied minors, the overall reception capacity for families, single women or men remains extremely limited. This situation is compounded by the fact that daily allowances, pending the issuance of a ministerial decision, are not being granted. Access to employment is available only if it is demonstrated that Greek citizens, EU nationals, recognized refugees or aliens of Greek origin have not demonstrated interest for the post offered. ²⁸

21. Problematic reception conditions for unaccompanied minors, in particular access to health, education and welfare during the course of the asylum procedures, have also come to the attention of UNHCR. The Office welcomes the adoption by the Greek authorities of higher standards of protection than those contained in the Reception Conditions Directive with regard to the guardianship provisions, notably the extension of these provisions to unaccompanied minors who have not yet lodged an asylum claim.²⁹ Serious concerns arise, however, from the fact that Prosecutors General, despite being designated by law as the temporary guardians of asylum-seeking minors, have rarely intervened in respect of issues linked to welfare or reception arrangements. This raises serious questions regarding the fulfillment of obligations to ensure that minors are represented by guardians under Article 19 of the Reception Conditions Directive and raises questions about whether the best interest of the child is treated as a "primary consideration " as required by Article 3 of the Convention on the Rights of the Child³⁰ and Article 18 (1) of the Reception Conditions Direc³¹

22. UNHCR remains concerned about the extremely limited reception facilities for asylum-seekers as this situation is seriously compromising the full implementation of the Presidential Decree on the Reception Conditions and urges the Government of Greece to promptly issue the awaited ministerial decision that should establish the criteria for the provision of a daily financial allowance. Furthermore, UNHCR calls upon the Government of Greece to ensure that the situation of children is given primary consideration and that the current reception conditions for unaccompanied minors are urgently reviewed. "

Vrije vertaling

"IV Voorwaarden voor opvang

18. Het is van groot belang om asielzoekers de mogelijkheid te geven om zich tijdens de asielprocedure in leven te houden, niet enkel uit respect voor hun rechten, maar ook om een eerlijke en efficiënte asielprocedure te verzekeren. De Voorwaarden voor Opvang Richtlijn 24 vereist dat Lidstaten een standaard voorzien van adequaat wonen om de gezondheidsnoden van aanvragers te voorzien en het mogelijk maken om hun bestaan te verzekeren.

19. Op 13 november 2007, nam Griekenland een Presidentieel Decreet aan, ter omzetting van de provisies van de Ontvangst voorwaarden Richtlijn 25. Volgens dit decreet zou de Staat onderdak moeten geven aan asielzoekers, en een dagelijks leefgeld om in hun basisbehoeften te voorzien. Terwijl het Decreet wettelijk hogere standaarden voorziet van opvang dan deze die vroeger ter beschikking stonden van asielzoekers, blijft de implementatie ervan ernstige fouten vertonen. 26

Accommodatie voor asielzoekers blijft een grote bron van problemen in Griekenland, 27 waaronder deze die teruggestuurd zijn onder het Dublin Reglementen. Eind 2007, bestonden er in Griekenland tien opvangcentra, beheerd door de staat en door niet-regering-organisaties (NGOs) met een algemene capaciteit van 770 plaatsen. Met drie mogelijkheden die exclusief aangeboden werden aan niet vergezelde minderjarigen, blijven de mogelijkheden voor opvang voor gezinnen, alleenstaande vrouwen of mannen extreem beperkt. Deze toestand is samengesteld door het feit dat dagelijks leefgeld, afhankelijk van het toekennen van een ministerieel besluit, niet wordt toegekend. Er is enkel mogelijkheid tot werken als het bewezen is dat Griekse burgers, EU inwoners, erkende vluchtelingen of vreemdelingen van Griekse origine, geen interesse hebben betoond voor de aangeboden vacature. 28

Problematische opvangvoorwaarden voor niet vergezelde minderjarigen, in het bijzonder toegang tot gezondheid, opvoeding en welzijn in de loop van de asielprocedures, procedures, kwamen ook de UNHCR ter ore. Het kantoor verwelkomt het feit dat de Griekse autoriteiten hogere standaarden aannemen voor bescherming, dan deze die vervat zijn in de Richtlijn Opvangvoorwaarden met betrekking tot de voogdijprovisies, namelijk de uitbreiding van deze provisies op niet vergezelde minderjarigen die nog geen asielaanvraag hebben ingediend. 29 Er zijn echter ernstige zorgen, vanuit het feit dat het Openbaar Ministerie, niettegenstaande wettelijk toegewezen is als tijdelijke voogden van asielzoekende minderjarigen, zelden tussenkomen met betrekking tot zaken die verband houden met het welzijn of de opvangmogelijkheden. Dit roept ernstige vragen op betreffende het vervullen van verplichtingen om te verzekeren dat minderjarigen vertegenwoordigd worden door voogden volgens artikel 19 van de Richtlijn Opvangvoorwaarden en roept vragen op over het feit of het belang van het kind wordt behandeld als een "eerste zorg", zoals vereist door artikel 3 van de Conventie over de Rechten van het Kind 30 en artikel 18 (1) van de Richtlijn Opvangvoorwaarden 31

UNHCR blijft zich zorgen maken over de extreme beperkte opvangmogelijkheden voor asielzoekers, omdat deze toestand de volledige implementatie van het Presidentieel Decreet in gevaar brengt, en dringt er bij de regering van Griekenland op aan om onmiddellijk het verwachte ministeriële beslissing, die de criteria voor het voorzien van een dagelijks leefgeld moet vastleggen, uit te vaardigen. Verder roept UNHCR de regering van Griekenland op om te verzekeren dat de toestand van kinderen de grootste beschouwing krijgt, en dat de huidige opvangvoorwaarden voor niet vergezelde minderjarigen dringend herzien worden. "

De Norwegian Helsinki Committee, Greek Helsinki Committee stelt in hun rapport van 8 april 2008:

"3. Reception conditions and social rights

In Greece, we met a family from Afghanistan who had a year and a half old baby. They had been transferred from Belgium to Greece on 19 February 2008 in accordance with the Dublin II Regulation. They have spent several days in a park in Athens. At night they were allowed to sleep in the hall of an Afghan. However, Greek Council for Refugees had obtained temporary accommodation for them in a hotel, but the family told us that they had no money to buy food or

medicines, and urgently entreated us to help them, Greek Council of Refugees is the only Greek organization that besides giving legal assistance is also in charge of social aid to asylum seekers.

...

We met a large group of Afghan asylum seekers who were gathered in the bare premises of the Afghan association "Noor Cultural and Art Society" in Athens. They told us about their difficulties in surviving in Greece and how they are completely without legal rights. The only thing we have received is a Pink Card, which we cannot see is of any use, several of them said.

According to the coordinator in the Section for social work in Greek Council for Refugees, Alexandros Anastasiou, the few reception centres that exist, are in a deplorable condition. They do not even meet minimum standards. According to him, access to medical care as well as to education is inadequate. Because of lack of financial means, the capacity of the staff is out of proportion with the need for care of those who live there. " (de verzoekende partij zetten vet)

Vrije vertaling:

"3. Opvang, voorwaarden en sociale rechten

In Griekenland, ontmoetten we een gezin uit Afghanistan, met een baby van anderhalf jaar oud. Ze werden van uitgewezen van België naar Griekenland op 19 februari 2008 in overeenstemming met het Dublin II Reglement. Ze verbleven verschillende dagen in een park in Athene. 's Nachts mochten ze in de hall van een Afghaan slapen. De Griekse Vluchtelingenraad had echter tijdelijke opvang voor hen in een hotel, maar het gezin vertelde ons dat ze geen geld hadden om voedsel of medicijnen te kopen, en smeekten ons dringend hen te helpen. De Griekse Vluchtelingenraad is de enige Griekse organisatie die, naast het voorzien van juridische bijstand, ook belast is met de sociale hulp aan asielzoekers.

We ontmoetten een grote groep Afghaanse asielzoekers, die samengekomen waren op de terreinen van de Afghaanse vereniging "Noor Culturele en Kunstmaatschappij" in Athene. ... Ze vertelden ons over hun moeilijkheden om in Griekenland te overleven en over hun volledig gebrek aan wettelijke rechten. Het enige wat we gekregen hebben is een Roze kaart, waarvan we niet kunnen zien of het van enig nut is, zeiden sommigen.

Volgens de coördinator in de Sectie Maatschappelijk werk bij de Griekse Vluchtelingenraad, Alexandros Anastasiou, zijn de weinige bestaande opvangcentra in een erbarmelijke staat. Ze voldoen niet eens aan de minimum standaard. Volgens hem is de toegang tot medische verzorging en opvoeding niet adequaat. Wegens gebrek aan financiële middelen, is de personeelscapaciteit niet in proportie met de nood voor zorg van zij die daar wonen. " (verzoekers zetten vet)

Ook Human Rights Watch beschrijft de erbarmelijke opvangsituatie in Griekenland in haar recent rapport van november 2008

"p. 12 e.v.

Lack of Accommodation, Social Assistance.

Asylum seekers of all nationalities who manage to obtain and maintain their red cards have little hope of receiving support from the government during the often protracted time their claims are pending. The homeless and destitute among them often lack housing accommodation and other basic forms of social assistance, in part, because Greece only has reception center spaces for 770 of the most needy and vulnerable asylum seekers (UNHCR, "Position on the Return of Asylum-seekers to Greece," p. 7, para. 20.)

Although three of the 10 reception centers are reserved for unaccompanied children, Human Rights Watch met unaccompanied children, among others, who were living in the streets, parks, and in abandoned buildings because of a lack of accommodations and other social services. (See Human Rights Watch, *Left to Survive, Protection Breakdown for Unaccompanied Children in Greece*, December 2008) A 15-year-old Nigerian boy registered with the police, but at the time Human Rights Watch interviewed him was living on the street with no assistance whatsoever:

I still don't have a place for me to live. The lawyers gave me an appointment to have a place to live. Now I sleep out on the streets. I don't live anywhere. I have cold in my body. I don't feel safe. I walk around until after 1 or 2 am and then I find a park to sleep in. (Human Rights Watch, *Left to Survive, Protection Breakdown for Unaccompanied Children in Greece*, December 2008)

The Norwegian Organization for Asylum Seekers (NOAS), the Norwegian Helsinki Committee, and Greek Helsinki Monitor reported jointly in April 2008 on accommodations and social conditions awaiting Dublin II returnees to Greece, finding the number of actual places available to such destitute asylum seekers to be "negligible" (NOAS, A Gamble, p. 32) and the conditions of the few accommodation centers "deplorable." (NOAS, A Gamble, p. 33).

They observed, "The large majority of asylum seekers remain completely without social assistance with regard to accommodation and/or other forms of social assistance. Greece is in practice a country where asylum seekers and refugees are almost entirely left to their own devices." (NOAS, A Gamble, p. 33) "

p. 118 e.v.

Lack of Reception, Housing, Social Services for Dublin Returnees

Some returnees have a less traumatic initial re-entry, but find that their condition deteriorates after living a few months in Greece. The contrast between housing and other social services that are provided to asylum seekers in other EU countries and the lack of support upon return to Greece is one of the most disorienting and alienating experiences for returnees under the Dublin system. The lack of social support also has a striking impact on the ability of vulnerable asylum seekers to pursue their claims for protection in Greece (320 Human Rights Watch interview (name withheld, B-23), Athens, May 28, 2008.)

Iraqi asylum seekers who managed to live for a time in other European states, particularly Sweden, Finland, and Norway, praised their treatment as far more humane than what they experienced in Greece. A 34-year-old man from Kirkuk who said that he fled for his life because people were seeking revenge on him for having been a military policeman in the Ba'thist era, nearly died crossing by foot from Turkey to Greece. He is now partially blind and dependent on dialysis for his survival. He spoke highly of his treatment in Sweden, in contrast to his present circumstances in Athens, where he was homeless and destitute at the time Human Rights Watch talked with him: I asked for asylum in Stockholm. They took me to a hospital and from there I stayed for eight months in a house under comfortable conditions. Even the taxi driver bringing me from the hospital treated me politely, asking me if there was any place else I would like to go, and the police when it was snowing took me in their car and treated me nicely. They gave me a bankcard [He produces it. It says "Migrationsverket"]. But they took my fingerprints and said I should be returned to Greece. I said that I did not want to return to Greece because I didn't think they would take care of my kidneys and eyes. But Sweden checked with Greece and Greece said they would take care of my health and all my rights. A Swedish official told me that if Greece does not accept you, we will take you and will let you bring your wife and son (who are still in Iraq). (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008.)

The man produced a copy of a letter to the Greek authorities from a Swedish doctor that said that the man had "end stage renal disease" and was dialysis dependent. The letter concluded by saying, "Thanks in advance for the dialysis and medical help that you surely are going to offer [name withheld]." (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008) Upon his return to Athens, the Greek authorities transferred him to a Hellenic Red Cross camp in Lavrios, but he became homeless within a few months:

After [one month in the Lavrios camp], they brought me to Athens and put me in a hotel for two months. They then said I couldn't stay there any longer. I am now homeless. I don't have a toilet. Nothing. I live on the street. I only have peripheral vision. I am blind straight ahead. I go every three days to get dialysis to clean out my blood. But I don't speak English or Greek. I don't understand anything. I don't understand the medicine, how many tablets I am supposed to take. (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008. Ibid). The authorities rejected his asylum claim in January 2008 and his case was under appeal at the time of our interview. He went to a social service agency for help. "The interpreter there told me I was unlucky," he said, "He told me that I would die on the street." (Human Rights Watch interview (name withheld, B-16), Athens, May 27, 2008.) "

Vrije vertaling:

"p. 12 e.v.

Gebrek aan Accommodatie, maatschappelijke bijstand

Asielzoekers van alle nationaliteiten, die hun rode kaarten kunnen krijgen en behouden, hebben weinig of geen hoop op steun van de regering tijdens de vaak aanhoudende tijd waarin hun aanvraag loopt. De daklozen en behoeftigen onder hen hebben vaak een gebrek aan onderdak en andere basisvormen van maatschappelijke hulp, gedeeltelijk omdat Griekenland enkel ruimte heeft in de opvangcentra voor 770 van de meest behoeftige en zwakke asielzoekers (UNHCR, "Positie over het Terugkeren van asielzoekers naar Griekenland," p. 7, para. 20.)

Hoewel drie van de 10 opvangcentra voorbehouden zijn voor niet vergezelde kinderen, ontmoette Human Rights Watch niet vergezelde kinderen, onder andere, die op straat, in parken en in verlaten gebouwen woonden wegens een gebrek aan accommodatie en andere sociale diensten. (Zie Human Rights Watch, Aan hun lot overgelaten, Gebrek aan Bescherming voor

niet vergezelde kinderen in Griekenland, december 2008) Een 15-jarige Nigeriaanse jongen gaf zich aan bij de politie, maar op het ogenblik dat Human Rights Watch hem ondervroeg, woonde hij op straat zonder enige bijstand: Ik heb nog steeds geen plaats om te wonen. De advocaten maakten een afspraak voor me om een plaats om te wonen te hebben. Nu slaap ik op straat. Ik woon nergens, ik ben koud binnenin. Ik voel mij niet veilig. Ik loop rond tot na 01.00 of 02.00 uur en zoek dan een park om in te slapen. (Human Rights Watch, Aan hun lot overgelaten, Gebrek aan Bescherming voor niet vergezelde kinderen in Griekenland, december 2003)

De Noorse organisatie voor asielzoekers (NOAS), het Noorse Helsinki Comité en Grieks Helsinki Monitor rapporteerden in April 2008 samen over accommodatie en maatschappelijke voorwaarden voor Dublin II terugkerenden naar Griekenland, voor wie het zoeken naar het aantal eigenlijk beschikbare plaatsen voor deze berooide asielzoekers "verwaarloosbaar" is (NOAS, Een gok p. 32) en de voorwaarden van de weinige accommodatiecentra "erbarmelijk" is. (NOAS, Een gok, p, 33). Ze stelden vast, "de grote meerderheid asielzoekers blijven volledig verstoken van enige sociale hulp betreffende accommodatie en / of andere vormen van sociale hulp. Griekenland is in de praktijk een land waar asielzoekers en vluchtelingen bijna volledig aan hun lot worden overgelaten. " (NOAS, Een Gok, p, 33) "

p. 118 e.v.

Gebrek aan opvang, huizing, sociale diensten voor Dublin terugkerenden

Sommige terugkerenden hebben een minder traumatische eerste terugkeer, maar vinden dat hun toestand verslechterd na een paar maanden in Griekenland te hebben gewoond. Het contrast tussen huizen en andere sociale diensten die voorzien worden voor asielzoekers in andere EU landen, en het gebrek aan steun bij terugkeer naar Griekenland, is een van de meest desoriënterende en vervreemdende ervaringen voor terugkerenden onder het Dublin systeem. Het gebrek aan sociale steun heeft ook een duidelijke impact op de mogelijkheid van kwetsbare asielzoekers om te volharden in hun aanvraag van bescherming in Griekenland (320 Human Rights Watch interview (naam achtergehouden, B-23), Athene, 28 mei 2008.)

Iraki asielzoekers die een tijdje in andere Europese staten konden wonen, in het bijzonder Zweden, Finland en Noorwegen, loofden hun behandeling als veel humaner dan wat ze in Griekenland meegemaakt hebben. Een 34 jaar oude man uit Kirkuk, die zei dat hij vluchtte voor zijn leven omdat mensen wraak wilden nemen op hem omdat hij een militaire politieagent is geweest in de Ba'thist periode, stierf bijna bij de oversteek te voet van Turkije naar Griekenland. Hij is nu gedeeltelijk blind en afhankelijk van dialyse om te overleven. Hij sprak zeer veel goed over zijn behandeling in Zweden, in tegenstelling tot zijn omstandigheden in Athene, waar hij dakloos en berooid was toen Human Rights Watch met hem sprak : Ik vroeg asiel aan in Stockholm. Ze namen me mee naar een ziekenhuis en van daaruit verbleef ik acht maanden in een huis in comfortabele omstandigheden. Zelfs de taxichauffeur die mij van het ziekenhuis meenam was beleefd, vroeg me of ik ergens heen wilde, en de politie, toen het sneeuwde, nam me mee in hun auto en behandelden me goed. ZE gaven me een bankkaart (hij toont die. Er staat " Migrationsverket"). Maar ze namen mijn vingerafdrukken en zeiden dat ik terug naar Griekenland moest gebracht worden. Ik zei dat ik niet terugwilde naar Griekenland omdat ik dacht dat ze daar voor mijn nieren en mijn ogen zouden zorgen. Maar Zweden controleerde dit met Griekenland en Griekenland zei dat ze voor mijn gezondheid en al mijn rechten zouden zorgen. Een Zweedse ambtenaar vertelde me dat, als Griekenland je niet aanvaardt, zullen wij je nemen en je je vrouw en zoon (die nog in Irak zijn) laten overbrengen. (Human Rights Watch interview (naam niet vermeld B-16), Athene, 27 mei 2008.).

De man toonde een kopie van een brief van een Zweedse dokter aan de Griekse autoriteiten waarin stond dat de man "eindstadium nierziekte" had en afhankelijk was van dialyse. De brief eindigde met "Dank bij voorbaat voor de dialyse en medische hulp die u zeker zult aanbieden aan [naam weggelaten]. " (Human Rights Watch interview (naam weggelaten, B-16), Athene, 27 mei 2008) Bij zijn terugkeer naar Athene, brachten de Griekse autoriteiten hem naar een Helleens Rode Kruis kamp in Lavrios Maar binnen een paar maanden werd hij dakloos:

Na [aan maand in het Lavrios kamp], brachten ze me naar Athene en stopten me in een hotel gedurende twee maanden. Toen zeiden ze dat ik daar niet meer kon blijven. Nu ben ik dakloos. Ik heb geen toilet. Niets. Ik woon op straat. Ik heb enkel perifeer zicht. Ik ben blind rechtdoor. Ik ga elke drie dagen naar de dialyse om mijn bloed te reinigen, maar ik spreek geen Engels of Grieks. Ik begrijp niets. Ik begrijp het medicijn niet, hoeveel pillen moet ik nemen ? (Human Rights Watch interview (naam weggelaten, B-16), Athene, 27 mei 2008. Ibid).

De autoriteiten weigerden zijn asielaanvraag in januari 2008 en zijn zaak was in beroep toen we hem interviewden. Hij ging naar een agentschap sociale diensten om hulp vragen. "De tolk daar

vertelde me dat ik geen geluk had," hij zei, "Hij zei me dat ik op straat zou sterven. " (Human Rights Watch interview (naam weggelaten, B-16), Athene, 27 mei 2008.)"

Thomas Hammarberg haalt ook deze problematiek aan in zijn rapport van 4 februari 2009:

"II. Reception capacity for refugee applicants (including minors): The Commissioner notes with concern the existing insufficient reception capacity for asylum seekers, a fact that harshens even further their lives, especially those of children, be they accompanied or not.

17, As of May 2008 there were seven established and fully functioning reception centres for asylum seekers in Greece with a total capacity of 630 persons. They are located in various areas in Greece, two are in Athens (including one for 20 unaccompanied asylum seeking minors), one in Lavrio (Attica, the oldest and largest, with a capacity of 320 persons), one in Thessaloniki, one on Crete (for 25 unaccompanied asylum seeking minors), one in Makrinita, Pelion (for 30 unaccompanied asylum seeking minors) and one in Sperhiada (Fthiotida department, mainland Greece). All of them are managed by non-governmental organizations or a municipality and financially supported by the state. In July 2008 a new reception centre for unaccompanied migrant minors was opened in Ayasos, on the island of Lesbos, funded by the Ministry of Health, with a reported capacity of 80 persons, its operation supported mainly by NGOs and volunteers.

18. Given the fact that yearly asylum applications between 2004 and 2007 ranged from 4 469 to 25 113, the above reception capacity is considered as far from satisfactory. The Commissioner regrets to note that such a serious deficiency in the asylum seekers reception capacity harshens even further the lives of thousands of asylum seekers and their families, children in particular, and raises serious issues with regard to the protection of, inter alia, their right to social and medical assistance and their right to benefit from social welfare services, as provided for notably by the European Social Charter which has been ratified by Greece, as well as by the "Refugee Reception Directive » (2003/9/EC, transposed by Presidential Decree 220/2007) "n (de verzoekende partij zetten vet).

Vrije vertaling:

"II. Opvangmogelijkheid voor vluchteling aanvragers (inclusief minderjarigen): De commissaris noteert met bezorgdheid de bestaande onvoldoende opvangcapaciteit voor asielzoekers, een feit dat hun leven nog harder maakt, vooral dat van kinderen, of ze nu vergezeld zijn of niet.

Vanaf mei 2008 waren er zeven geïnstalleerde en volledig werkende opvangcentra voor asielzoekers in Griekenland met een totale capaciteit van 630 personen. Ze zijn gelegen in verschillende gebieden in Griekenland, twee in Athene (waaronder één voor 20 niet vergezeld asielzoekende minderjarigen), een in Lavrio (Attica, de oudste en grootste, met een capaciteit van 320 personen), een in Thessaloniki, een op Kreta (voor 25 niet vergezeld asielzoekende minderjarigen), een in Makrinita, Pelion (voor 30 niet vergezeld asielzoekende minderjarigen) en één in Sperhiada (Fthiotida departement, vasteland Griekenland). Allen worden ze beheerd door niet-regering organisaties of een gemeente en financieel ondersteund door de staat. In juli 2008 werd een nieuw opvangcentrum voor niet vergezeld migrant minderjarigen geopend in Ayasos, op het eiland Lesbos, gesteund door het Ministerie van Gezondheid met een vermelde capaciteit van 80 personen, het beheer wordt over het algemeen ondernomen door NGOs en vrijwilligers.

Gezien het feit dat, tussen 2004 en 2007, de jaarlijks asielaanvragen varieerden van 4.469 tot 25.113n wordt bovenvermelde opvangcapaciteit beschouwd als verre van voldoende. De commissaris vindt het jammer te moeten noteren dat dergelijk ernstig gebrek in de opvangcapaciteit voor de asielzoekers het leven van duizenden asielzoekers en hun gezinnen nog verder bemoeilijkt, vooral kinderen, en brengt ernstige vragen naar voor met betrekking tot de bescherming van, inter alia, hun recht op sociale en medische hup en hun recht om te genieten van sociale welzijnsdiensten, zoals voorzien door het Europees Sociale Charter dat door Griekenland bekrachtigd werd, en door de "richtlijn vluchtelingenopvang» (2003/9/EC, omgezet bij Presidentieel Decreet 220/2007)"/" (verzoekers zetter» vet).

Het sturen van de verzoekende partij naar een land, Griekenland, waar hij met zekerheid niet overeenkomstig de Richtlijn 2003/9/EG zal worden opgevangen, vormt in hoofdte van België een schending van diezelfde richtlijn, evenals een schending van artikel 3 E.V.R.M., en van het zorgvuldigheidspllicht die rust op de verwerende partij bij het nemen van bestuurlijke beslissingen en artikel 10 van het EG - Verdrag.

2.3.2.

Zoals reeds uitvoerig hierboven uiteengezet zou het terugsturen van de verzoekende partij naar Griekenland een schending van artikel 8 samen met artikel 3 E.V.R.M., tot gevolg hebben.

"However, the Court's case-law does not exclude that treatment which does not reach the severity of Article 3 treatment may nonetheless breach Article 8 in its private-life aspect where there are sufficiently adverse effects on physical and moral integrity" (zie *Costello-Roberts v. the United Kingdom*, judgment of 25 March 1993, Series A no. 247-C, pp. 60-61, §36).

Vrije vertaling:

"Niettemin sluit de zaakwet van het Hof niet uit dat behandeling, die de ernst van artikel 3 niet bereikt, behandeling mag echter wel in overtreding zijn van artikel 8 in het aspect privé-leven, waar er voldoende tegenovergestelde effecten zijn op de fysieke en morele integriteit" (zie *Costello-Roberts v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 25 maart 1993, Serie A no. 247-C, pp. 60-61, §36)."

75. Any interference with Article 8 rights will infringe the Convention if it does not meet the requirements of paragraph 2 of Article 8. It is therefore necessary to determine whether the interference was "in accordance with the law", motivated by one or more of the legitimate aims set out in that paragraph, and "necessary in a democratic society" (zie *Nyanzi v. The United Kingdom*, judgement of 8 July 2008)

Vrije vertaling:

"75. Elke bemoeienis met de rechten van artikel 8 zal een overtreding zijn op de Conventie als het niet voldoet aan de vereisten van paragraaf 2 van artikel 8. Het is daarom nodig om te bepalen of de bemoeienis "in overeenstemming was met de wet", gemotiveerd door één of meer van de wettelijke doelstellingen van die paragraaf en "nodig in een democratische maatschappij". (zie *Nyanzi v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 8 juli 2008)

"47. "Private life" is a broad term not susceptible to exhaustive definition. The Court has already held that elements such as gender identification, name and sexual orientation and sexual life are important elements of the personal sphere protected by Article 8 (see, for example, *Dudgeon v. the United Kingdom*, judgment of 22 October 1981, Series A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. France*, judgment of 25 March 1992, Series A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Switzerland*, judgment of 22 February 1994, Series A no. 280-B, p. 28, §24; and *Laskey, Jaggard and Brown v. the United Kingdom*, judgment of 19 February 1997, Reports 1997-1, p. 131, § 36). Mental health must also be regarded as a crucial part of private life associated with the aspect of moral integrity. Article 8 protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see, for example, *Burghartz*, cited above, opinion of the Commission, p. 37, § 47, and *Friedl v. Austria*, judgment of 31 January 1995, Series A no. 305-B, p. 20, § 45). The preservation of mental stability is in that context an indispensable precondition to effective enjoyment of the right to respect for private life." (zie *Bensaïd v. The United Kingdom*, judgement of 6 February 2001)

Vrije vertalen;

"47. "Privé-leven" is een brede term, niet ontvankelijk voor uitputtende definitie. Het Hof heeft reeds gezegd dat elementen zoals geslacht, identificatie, naam en seksuele oriëntatie en seksueel leven belangrijke elementen zijn van de persoonlijke levenssfeer, beschermd door artikel 8 (zie, bijvoorbeeld *Dudgeon v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 22 oktober 1981, Serie A no. 45, pp. 18-19, § 41; *B. v. Frankrijk*, vonnis van 25 maart 1992, Serie A no. 232-C, pp. 53-54, § 63; *Burghartz v. Zwitserland*, vonnis van 22 februari 1994, Serie A no. 280-B, p. 28, § 24; en *Laskey, Jaggard en Brown v. Het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 19 februari 1997, Rapporten 1997-1, p. 131, § 36). Mentale gezondheid moet ook beschouwd worden als een cruciaal deel van het privé-leven, verbonden met het aspect van morele integriteit. Artikel 8 beschermt een recht op identiteit en persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties te vormen en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie, bijvoorbeeld *Burghartz*, hierboven geciteerd, mening van de Commissie, p. 37, § 47, en *Friedl v. Oostenrijk*, vonnis van 31 januari 1995, Serie A no. 305-B, p. 20, § 45). Het behouden van mentale stabiliteit is in die context een onmisbare voorwaarde voor het effectief genieten van het recht op respect voor het privé-leven (zie *Bensaïd v. het Verenigd Koninkrijk*, vonnis van 6 februari 2001)

Het UNHCR bepaalt in haar "Handbook on Procedures and criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", januari 1992:

"190. It should be recalled that an applicant for refugee status is normally in a particularly vulnerable situation. He finds himself in an alien environment and may experience serious difficulties, technical and psychological, in submitting his case to the authorities of a foreign country, often in a language not his own. His application should therefore be examined within the framework of specially established procedures by qualified personnel having the necessary

knowledge and experience, and an understanding of an applicant's particular difficulties and needs. "

Vrije vertaling:

"790. Er zou moeten aan herinnert worden dat een iemand die het statuut van vluchteling aanvraagt, zich normaal gezien in een zeer kwetsbare situatie bevindt. Hij bevindt zich in een vreemde omgeving en kan ernstige moeilijkheden ondervinden, technisch zowel als psychologisch, bij het voorleggen van zijn geval aan de autoriteiten van een vreemd land, vaak in een taal die niet de zijne is. Zijn aanvraag moet daarom worden onderzocht in het kader van speciaal opgemaakte procedures, door gekwalificeerd personeel die de nodige kennis en ervaring heeft, en een begrip van de bijzondere moeilijkheden en noden van een vluchteling. "
Gelet op de praktijk in Griekenland ten aanzien van kandidaat vluchtelingen die door vele nationale en internationale organisaties in rapporten wordt weergegeven, is zullen de verzoekende partij in een situatie van extreme onzekerheid komen, dit zal dan ook een schending vormen van de garanties m.b.t. het privé-leven van mensen, in casu de verzoekende partij, wordt gegarandeerd door artikel 8 E.V.R.M."

4.3.2. De verwerende partij stelt dat in de mate dat verzoeker een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, gekoppeld aan een slechte opvang van asielzoekers in Griekenland en de herhaling van allerlei rapporten, hij niet aanduidt op welke wijze artikel 8 EVRM in concreto geschonden wordt. De verwerende partij verwijst in dit opzicht naar hetgeen zij heeft uiteengezet betreffende het eerste en het tweede middel.

4.3.3.1. Met verwijzing naar hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet met concrete elementen aan dat hij slecht werd behandeld bij zijn aankomst in Griekenland of dat hij slecht zal worden behandeld nu uit zijn verklaring blijkt dat hij weliswaar beperkt werd opgesloten, (waarvan niet het minste begin van bewijs wordt bijgebracht) en op "gedwongen" wijze vingerafdrukken worden genomen. Voorts toont hij evenmin aan dat hij bij zijn aankomst in Griekenland een asielaanvraag heeft ingediend en beperkt verzoeker zich tot algemene beweringen en stelt hij niet te weten op welk Grieks eiland hij aankwam, zodat de bestreden beslissing op goede gronden motiveerde dat verzoeker geen informatie gaf over een onmenselijke behandeling of een niet correcte behandeling door de Griekse autoriteiten. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het verwijzen naar algemene documentatie en rapporten. De Raad wijst erop dat, in het concrete geval van verzoeker, de Griekse autoriteiten expliciet gevraagd hebben aan de Belgische autoriteiten hen vijf werkdagen op voorhand van de overdracht te verwittigen, wat hen toelaat om in opvang te voorzien. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat dergelijke opvang niet werd gegeven, ondanks de huidige contacten die verzoeker met zijn raadsman onderhoudt en waaruit blijkt dat verzoeker "rondzwervt", volgens de uiteenzetting ter terechtzitting gegeven. Voorts blijkt dat de verwerende partij, gelet op het nazicht weergegeven in de bestreden beslissing, blijk heeft gegeven van voldoende zorgvuldigheid door na te gaan of de Griekse autoriteiten daadwerkelijk bereid waren een asielaanvraag van verzoeker te aanvaarden. Bijgevolg toont verzoeker geen schending aan van artikel 3 EVRM, artikel 10 van het Verdrag van 25 maart 1957 tot oprichting van de Europese Gemaenschap en goedgekeurd bij wet van 2 december 1957 (hierna: het EG-verdrag), van de richtlijn 2003/9/EG en het zorgvuldigheids-beginsel.

Wat het tweede onderdeel van het middel betreft kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker een louter theoretische beschouwing geeft over artikel 8 EVRM en nalaat op enige concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze zijn privéleven geschonden zou zijn. Een loutere verwijzing naar de "praktijk" in Griekenland en een situatie van "extreme onzekerheid" volstaat niet om de Raad toe te laten een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen. Dit onderdeel is, zo al ontvankelijk, ongegrond.

In de mate dat verzoeker in zijn repliekmemorie verwijst naar het rapport van de Greek Council for Refugees van 15 februari 2009 merkt de Raad op dat verzoeker niet aantoonbaar dit

element eerder ter kennis te hebben gebracht van de verwerende partij zodat met dit element geen rekening kan gehouden worden teneinde de rechten van verdediging van de verwerende partij te respecteren. De brief van het UNHCR van 2 april 2009 vermog evenmin leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, nu deze geen schending van de aangevoerde bepalingen aantoonst en hetgeen voorafgaat niet vermog te wijzigen.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending van de door hem aangehaalde bepalingen aan.

Het derde middel is ongegrond.

5. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring, ook niet in zijn repliekmemoë.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en negen door:

dhr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.